

מ"ת 49363/12-15 - מדינת ישראל נגד מ כ

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

31 דצמבר 2015

מ"ת 49363-12-15 מדינת ישראל נ'

(כעציר)

תפ 49351-12-15

בפני כב' השופטת נעה תבור

מדינת ישראל

המבקשת

נגד

מ כ (עציר)

המשיב

נוכחים:

ב"כ המבקשת עו"ד שרון אדרי

המשיב בליווי

ב"כ המשיב עו"ד כתבי

הדיון מתורגם למשיב לאנגלית

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

למשיב מיוחסת עבירה של הסגת גבול.

על פי עובדות כתב האישום, נכנס המשיב לדירת אמו החורגת. בתה של המתלוננת הודיעה למתלוננת כי המשיב נמצא בביתה. כאשר הגיעה המתלוננת וביקשה מהמשיב לעזוב את המקום - סירב.

הסניגורית טוענת שלא קיימות ראיות לכאורה בעבירה של הסגת הגבול.

עיינתי בתיק החקירה. בחומר החקירה - הודעתה של מלי בן סוסן, מתאריך 20.12.15. מההודעה עולה כי יומיים לפני הארוע המתואר בכתב האישום, הגיע המשיב לדירה בהרצליה ושם גרם לנזק לרכוש. ביום הארוע, כאשר התקשרה בתה של המתלוננת ומסרה שהמשיב נמצא בביתה, נבהלה המתלוננת. לדבריה "הגעתי הביתה, פחדתי שהוא יעשה לה משהו, כי הוא מאוד אלים, ואז הגעתי הביתה. כשראיתי אותו הוא עשה לי תנועות מפחידות עם הפנים, כאילו כועסות, ואמר לי בואי, בואי. מהר יצאתי מהבית כי פחדתי ממנו... אמרתי

לו לצאת והוא לא הסכים לצאת. אז יצאתי".

הסניגורית טוענת כי לא מדובר בביתה של המתלוננת.

לא הוצגה כל ראיה לזכותו של המשיב בנכס. לא די בטיעון תיאורטי בהקשר זה בעיתוי הנוכחי. הודעתה של המתלוננת מקימה תשתית ראיתית כי המשיב סירב לעזוב את ביתה.

כמו כן, בחומר הראיות הודעתה של אור ים כהן מתאריך 22.12.15. מההודעה עולה כי מאחר שהמשיב היכה בעבר גם את אביה, חששה ממנו, וכי הוא התנהג בצורה מפחידה כאשר נכנס לדירה. מדברי העדה עולה כי המשיב מסר שלא בא להרביץ לאף אחד, אך אם העניינים לא יסתדרו, הוא יטפל בעניין. העדה מוסיפה כי כאשר הגיעה אמה לדירה, ביקשה מהמשיב לצאת מהבית והוא לא עשה כן.

האמור בחומר החקירה מהווה תשתית מספקת לצורך השלב שבפניי.

מונחת חוות דעת פסיכיאטרית ממנה עולה כי המשיב אינו כשיר לעמוד לדין. הצדדים מסכימים להפסקת הליכים. הסניגורית מבקשת לקצוב משך אשפוז קצר מזה הקבוע לצד סעיף העבירה בחוק.

אני סבורה שלבית המשפט שיקול דעת בקביעת משך האשפוז המירבי. שימוש בשיקול דעת זה לטובת קיצור התקופה, יעשה מקום שקיים חוסר הלימה בין העובדות המפורטות בכתב האישום, נסיבותיו של המשיב, לבין העונש הקבוע לצד סעיף העבירה.

במקרה שבפניי לא קיים חוסר הלימה כאמור.

המחלוקת בעניין משך האשפוז המירבי הובאה לפתחו של בית המשפט העליון, אך בית המשפט נמנע מלקבוע הלכה בעניין זה בשל הודעת הפרקליטות כי צפוי להתקבל תיקון לחוק בתקופה הקרובה. משכך, לא ניתן ליצוק תוכן של הלכה לדברים שנאמרו באותה החלטה.

לו ביקש בית המשפט העליון לקבוע הלכה, היה עושה כן מפורשות.

במסגרת סמכויותי על פי סעיף 170 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) תשמ"ב - 1982 ועל פי סעיף 15 (א) לחוק לטיפול בחולי נפש תשנ"א - 1991, נוכח חוות הדעת הפסיכיאטרית, אשר עולה ממנה כי המשיב אינו כשיר כיום לעמוד לדין, וכן לנוכח עמדת הצדדים, אני מורה כדלקמן:

1. ההליכים בתיק העיקרי נגד הנאשם יופסקו;

2. הנאשם יאושפז במקום עליו יורה הפסיכיאטר המחוזי, לאחר שנמצא כי קיימת מסוכנות ומצבו מצריך אשפוז;

3. תקופת האשפוז המירבית היא על פי סעיף 447א לחוק העונשין. מדובר בפרק זמן מירבי של 2 שנים.

4. הפסיכיאטר המחוזי מתבקש להודיע לסניגוריה הציבורית, על מועד הבאת הנאשם בפני הועדה הפסיכיאטרית. ככל שהוועדה תחליט על שחרור או חופשות כאמור בסעיף 28(ד) לחוק, תודיע לעו"ד מיטל סטי ממפלג תביעות ת"א.

המזכירות תשלח עותק החלטה זו לפסיכיאטר המחוזי ולסניגוריה הציבורית. תשומת הלב מופנית לכך שהמשיב מבקש להיות מיוצג על ידי עורך דין בהליכים בפני הועדה על פי חוק הטיפול בחולי נפש.

ניתנה והודעה היום י"ט טבת תשע"ו, 31/12/2015 במעמד הנוכחים.

נעה תבור , שופטת